

Neeltje Jans

Het voormalige werkeiland Neeltje Jans in de provincie Zeeland is nu een educatief verantwoord pretpark en kan tegen een stevige entreprijs worden bezocht. Het kaartje geeft toegang tot het binnenste van de stormvloedkering, de Delta-Expo, een waterpaviljoen, een bassin voor dolfinnenopvang (waarin zich Bruinvissen bevinden) en een speelplaats. Ook kan men, onder leiding van een gids, gratis deelnemen aan een natuurwandeling. Omdat er net een Visdiefje overvloedig en ik even niet oplette, hadden mijn metgezellen ons al voor die activiteit opgegeven voordat ik het kon afraden.

Stipt om 1 uur gingen we los, de natuur op de Neeltje Jans in. Een groot gedeelte van het werkeiland is namelijk door de Vereniging Natuurmonumenten herschapen tot een duinlandschap, compleet met helm en andere bijbehorende vegetatie. Het heeft een paar centen gekost maar toen hadden ze ook wat. Waar ik al bang voor was geweest gebeurde meteen: bij het eerste het beste plantje hielden we halt en moest ik voor m'n fatsoen intelligent en vasthoudend een minuut of 5 staren naar een gelig sprietje met kleine groene blaadjes. Ik zal het maar opbiechten: ik heb daar niet zoveel mee. Ik heb dan altijd van die gedachtes als 'dit kan morgen ook nog wel (als er tenminste geen schapen grazen) en dat paartje baltsende Tapuiten hier op de dijk vertoont een veel interessanter gedrag dan dat polletje gras', maar er viel niet aan te ontkomen en enkele meters verder stonden we al weer stil om naar een struik te kijken waarin harige rupsen een viezig nest hadden gesponnen. Mooie struik, leuke insecten, maar niet echt mijn kopje thee.

Toen ik de excursiegangers voorzichtig probeerde te wijzen op de Tapuiten die nog steeds aan het baltsen waren, realiseerde onze gids zich dat er behalve flora ook nog fauna bestaat en begon te vertellen over de Rotganzen die er meestal wel waren maar nu niet. Ik had nog net tijd om op te merken dat er achter haar rug 15 exemplaren van die soort in het haventje zwommen toen ik een stomp in mijn maag kreeg van mijn zoontje. Ik had hem namelijk voor aanvang van de excursie moeten beloven dat ik m'n mond zou houden en daar werd ik even aan herinnerd. Ook mijn dochter wierp mij een vernietigende blik toe en ik besloot om de rest van de tocht met geen woord meer over vogels te reppen. Ook al zou er een Zeearend overkomen achtervolgd door een volwassen mannetje Steppekiek, mij zouden ze niet meer horen.

We betraden de duinen (zingende Kneu en Heggemus maar ik zweeg als het graf) en het was al snel duidelijk dat de Vereniging Natuurmonumenten, verpersoonlijkt in onze gids, apetrots was op hetgeen daar qua duingebeuren

was gerealiseerd en terecht: keurige schelpenpaden, goed onderhouden hekken en alles rolstoeltoegankelijk. De vogels kregen in dat landschap automatisch meer aandacht dan langs het water, want er zaten er nogal wat. Om er niet omheen te draaien: het barstte ervan. De heuveltjes waren bezaaid met paartjes nestelende Zilvermeeuwen die met hun gemene gele loederogen ons gezelschap woedend naar de hel zaten te wensen. Onze gids vertelde trots dat de meeuwen, er waren ook Kleine Mantels, zich elk jaar wisten uit te breiden. Een leuk succes voor Natuurmonumenten! Na een paar honderd meter werd de monotonie van zand en meeuwen onderbroken door een kleurrijk, franshaksig bouwsel. Het bleek inderdaad te gaan om een stuk kunst. De vereniging heet niet voor niets NatuurMONUMENTEN, dat is duidelijk. De gids vertelde dat het een paar centen had gekost maar dat ze nu ook wat hadden. Er hoorde een pomp bij het kunstwerk en de kinderen begonnen enthousiast te zwengelen want de zon brandde en ze hadden dorst. Helaas kwam er geen water uit.

En zo kwamen we aan het eind van onze wandeling door de natuur van de Neeltje Jans. Ik vroeg aan de gids hoe het ging met de zeldzame Dwergsterns, de trots van de Neeltje Jans, en ze vertelde dat die nagenoeg waren verdwenen, helaas. Hoe dat nou kon wist ze ook niet.

Naast ons begon een stel Zilvermeeuwen heel hard te lachen.
